

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. F. I. E.**
státní příslušník Egyptské arabské republiky
t. č. Věznice Rapotice, Lesní Jakubov 44, Náměšť nad Oslavou
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Zapletalem
sídlem Luleč 323, Luleč

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2021, čj. MV-179759-8/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V projednávané věci jde o ukončení žalobcova povolení k přechodnému pobytu.

2. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie od 12. 11. 2010.
3. Dne 15. 4. 2020 s ním Ministerstvo vnitra zahájilo řízení o ukončení povolení k přechodnému pobytu podle § 87f odst. 3 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Zjistilo, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Konkrétně byl žalobce odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2019, sp. zn. 40 T 1/2019, ve spojení s usnesením odvolacího Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 6 To 72/2019, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let, za spáchání zločinu vraždy dle § 140 odst. 2 a odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve stádiu přípravy, a to se zařazením do věznice s ostrahou. Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2020, č. j. OAM-1103-13/ZR-2020, ministerstvo žalobci ukončilo přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87f odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců (výrok I.) a udělilo mu podle § 87f odst. 4 zákona výjezdní příkaz na 30 dní od právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a v tomto rozsahu mu stanovilo i lhůtu k vycestování z území České republiky (výrok II.).
4. Odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v podané žalobě uvedl, že rozhodnutí má negativní dopad na jeho družku J. E. a jejich dceru K. Až do 21. 3. 2018 s nimi žil ve společné domácnosti, staral se o ně, finančně je zabezpečoval; jejich vazby jsou silné. Totéž činí jeho družka po dobu, co je žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Pravidelně se navštěvují a jsou v kontaktu. I podle Vězeňské správy ČR je zřejmé, že žalobce se ve výkonu trestu chová vzorně a spolupracuje. V důsledku napadeného rozhodnutí jsou však žalobcovy šance na návrat do ČR ze země původu mizivé.
6. Žalovaná své rozhodnutí opřela o čl. 27 odst. 1 a 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, ovšem v daném případě chybí aktuální ohrožení zájmu společnosti v důsledku žalobcova jednání. Osobnost žalobce je popsána ve znaleckém posudku PhDr. B. N. M. (znalkyně v oboru klinická psychologie), který je založen ve spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 40 T 1/2019. Podle znalkyně má žalobce předpoklady, aby se řádně a platně začlenil do společnosti.
7. U žalobce došlo ke zkratkovitému jednání, proto není přiléhavý rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 65/2017-31. Jiné trestné činnosti se žalobce nedopustil, jeho postoj k orgánům činným v trestním řízení byl pozitivní a vstřícný. Policista D. dokonce v rámci trestního řízení vypověděl, že mu žalobce pomohl poznat arabské prostředí v Brně. Jeho trestní jednání bylo pouhým výstřelkem z normálního života. Paralelně kromě řádného života s družkou J. a dcerou K. vedl po určitou dobu vztah s jinou ženou, do níž byl bezhlavě zamilován. Přesto jeho rodina zůstala a zůstává důležitou složkou jeho života. Trestním rozsudkem mu nebyl uložen trest zákazu pobytu s ohledem na jeho rodinné zázemí v ČR.

8. Za daných skutkových okolností není adekvátní poukaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 274/2016-42. Žalobcův život dává do budoucna záruky pro to, že bude žít v ČR spořádaný život neohrožující zájmy české společnosti.
9. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl, aby si soud pro své rozhodnutí vyžádal trestní spis sp. zn. 40 T 1/2019 a provedl výslech soudní znalkyně PhDr. B. N. M. Požádal, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K úvahám o nutnosti zachování rodinného života odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 65/2017-31, podle něhož v určitých případech převažuje veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku před individuálními zájmy jednotlivce. Je rovněž zřejmé, že žije-li cizinec delší dobu na území jiného státu, vytvoří si v něm určité společenské či rodinné vazby (viz usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2020, č. j. 17 A 46/2020 – 38). Kromě toho, že v tuzemsku žije družka a dcera žalobce, nebyly zjištěny jiné skutečnosti, které by zakládaly nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Družka a dcera mohou žalobce navštěvovat v zemi původu, případně lze využít krátkodobých víz. Ani společná domácnost či návštěvy žalobce družky a dcery ve výkonu trestu nemohou převážit nad závažností protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil.
11. Žalovaná se zabývala individuálními okolnostmi případu a porovnávala intenzitu porušení veřejného zájmu s mírou intenzity zásahu do práva na rodinný život žalobce. Uzavřela, že prioritu má zájem na ochraně veřejného zájmu před individuálními zájmy žalobce, jeho družky a dcery. Pokud žalobce před svým zatčením žil ve společné domácnosti s družkou a dcerou, resp. se chodu domácnosti finančně podílel, mohl tyto skutečnosti ve správním řízení doložit. Uvádí-li žalobce, že v důsledku vydání napadeného rozhodnutí jsou mizivé jeho šance na získání pobytového oprávnění, je nutné zdůraznit, že to byl žalobce, kdo se dopustil zvláště závažného zločinu. Mohl předpokládat, že tímto svým jednáním může vystavit obtížím sebe i svou rodinu.
12. Žalované nepřísluší přehodnocovat na základě vyjádření vězeňské služby, zda je žalobce již napravený. S ohledem na charakter a nebezpečnost žalobcova jednání lze hovořit o trvání nebezpečí závažného porušení veřejného pořádku do budoucna. Ani jeho pozitivní postoj k českým orgánům či jeho vzorné chování tak nemohou vést k závěru, že již neexistuje důvodná hrozba narušení veřejného pořádku; o tom svědčí vydaný trestní rozsudek ukládající žalobci trest odnětí svobody v délce šesti let. Řádné chování žalobce během výkonu trestu může mít vliv na podmíněné propuštění z výkonu trestu, nikoliv na ponechání pobytového oprávnění. Zde stále převažuje dosavadní život žalobce a jeho kriminální minulost.
13. Na posouzení věci nemá vliv ani to, že v dané věci šlo jen o zkratkovité jednání. I za předpokladu, že J. E. je družkou žalobce, nemohla by tato skutečnost zvrátit závěry napadeného rozhodnutí, neboť i v trestním rozsudku je zmíněna řada partnerek, s nimiž měl žalobce udržovat partnerský vztah, přestože již měl dceru. Navíc po propuštění z výkonu trestu může žalobce realizovat svůj rodinný život v zemi původu. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců provedené správními orgány je dostatečné a odpovídá okolnostem posuzovaného případu. Nelze souhlasit s tím,

že žalobcův dosavadní život dává do budoucna záruku, že nebudou porušovány zájmy České republiky. Přestože žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, může požádat o jiné pobytové oprávnění.

14. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

15. Při ústním jednání dne 5. 5. 2021, které bylo konáno formou videokonference, žalobce uvedl, že v České republice žije již 10 let, v Egyptě žádné rodinné příslušníky nemá. Absolvoval masérský kurz, učí se česky, má zde družku a dceru. Nebude mít problém začlenit se do společnosti. Tvrzení žalované, že bude mít možnost navštěvovat svoji dceru prostřednictvím jiných pobytových titulů, se vylučuje s tvrzením, že stále představuje hrozbu pro veřejný zájem. Měl by být zohledněn rovněž fakt, že v trestním řízení byl odsouzen na 6 let, kdežto ztráta možnosti být s dcerou by měla zásadní dopad na jeho rodinný život. Podle žalobceva zástupce je nutné rovněž zohlednit, že v daném případě došlo k chvilkovému pobláznění, nikoliv k opakované násilné činnosti, jakož i k tomu, že se žalobce ve výkonu trestu chová řádně a svého činu lituje. Žalovaná se z ústního jednání omluvila; netrvala však, aby bylo jednáno v přítomnosti jejího zástupce.
16. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a zamítl návrhy na doplnění dokazování uplatněné v žalobě (dokazování trestním spisem sp. zn. 40 A 1/2019, výsledkem znalkyně B. N. M.), jakož i návrhy vznesené při ústním jednání (hodnocení odsouzeného ze dne 4. 5. 2021, podací lístky dokládajícími zaslání omluvy poškozeným), neboť měl za to, že pro posouzení žalobních námitek dostačují podklady shromážděné správními orgány v předcházejícím správním řízení.

V. Posouzení věci soudem

17. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
18. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Stěžejní argumentací uplatněnou v žalobě je, že správní orgány nesprávně posoudily přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
20. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti.
21. Dne 21. 4. 2020 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci ukončení přechodného pobytu, neboť správní orgán I. stupně z výpisu z rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 40 T 1/2019 pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 6 let nepodmíněně. Byl vyžádán rozsudek krajského soudu i jej potvrzující usnesení Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 6 To 72/2019 a informace o žalobci z Věznice Rapotice, zejména zda je navštěvován rodinnými příslušníky. Na základě žádosti bylo správnímu orgánu sděleno, že žalobce je ve výkonu trestu navštěvován paní J. E., dcerou K. a rodinnou přítelkyní J. M. Po zákazu návštěv je s nimi v pravidelném kontaktu prostřednictvím videohovorů. K podkladům rozhodnutí se žalobce ani jeho zástupce nevyjádřili.
22. Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2020 rozhodl správní orgán I. stupně o ukončení žalobceva povolení k přechodnému pobytu podle § 87f odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Při

hodnocení možných dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života správní orgán uvedl, že tento zásah je nutno poměřovat s mírou narušení veřejného pořádku trestním jednáním žalobce. Konstatoval, že žalobce byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody za přípravu vraždy jedné ze svých partnerek. Partnerský vztah s J. E. nepovažoval „za výrazně pevný“, neboť žalobce udržoval v téže době další partnerské vztahy s jinými ženami. Co se týče žalobcova vztahu s dcerou K., zde správní orgán uvedl, že se „narodila pouhé 2 roky před tím, než byl účastník pravomocně odsouzen na 6 let nepodmíněně, s dcerou tak prokazatelně mnoho času netrávil a ještě dlouho nestráví. I proto nelze považovat skutečnost, že cizinec má v České republice dceru za důvod, proč by rozhodnutí mohlo být nepřiměřené.“ Ani dobu, po kterou žalobce pobývá v České republice, nehodnotil správní orgán I. stupně jako významnou okolnost. Žalobce dne 12. 10. 2010 získal přechodný pobyt na sloučení rodiny, přičemž již 21. 12. 2011 se rozvedl. Na území tak není „natolik dlouho, aby se v jeho případě dala délka pobytu považovat za důvod, proč je rozhodnutí nepřiměřené, navíc část doby je ve výkonu trestu“. Podle správního orgánu I. stupně není ukončení žalobcova pobytu nepřiměřené ani ekonomicky. Správní orgán tak zrušení žalobcova přechodného pobytu považoval za přiměřené okolnostem projednávaného případu. Doplnil rovněž, že ukončením přechodného pobytu není vysloven zákaz pobytu na území České republiky.

23. Proti prvostupňovému rozhodnutí byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Brně, která však byla usnesením ze dne 6. 10. 2020, č. j. 31 A 154/2020-19, odmítnuta a věc byla postoupena žalované jako odvolání. K tomu bylo přiloženo čestné prohlášení jednatelky MIKAcar s. r. o. potvrzující, že žalobce u nich po propuštění z výkonu trestu může být zaměstnán na pozici řidiče v mezinárodní dopravě, žádost J. E. z 4. 11. 2019 o přemístění odsouzeného do jiné věznice, hodnocení odsouzeného zpracované dne 29. 9. 2020 Věznicí Rapotice a přípis J. E. z 29. 10. 2020, jímž byly doplněny podklady v rámci odvolacího řízení.
24. Rozhodnutím z 8. 1. 2021 žalovaná zamítla podané odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ztotožnila se se závěry prvostupňového rozhodnutí, že žalobce představuje riziko pro společnost, neboť vědomě plánoval zabití dvou osob a mohl předpokládat, že mu za takové jednání hrozí ztráta pobytového oprávnění. Žalobcovo jednání vnímá žalovaná jako „trvalé nebezpečí pro společnost“, jeho chování označuje za „značně rizikové“. Podle jejího názoru tak „rozhodně nelze hovořit o řádném způsobu života“. Měla za to, že správní orgán I. stupně řádně posoudil nebezpečnost žalobcova jednání i přiměřenost zásahu do rodinných vztahů. S odkazem na judikaturu správních soudů uzavřela, že i přes doložené vyjádření vězeňské služby trvá nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku do budoucna. Co se týče zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, tento zásah považovala za přiměřený.
25. Podle § 87f odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.*
26. Z výše citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že rodinnému příslušníkovi občana EU lze ukončit přechodný pobyt při naplnění dvou podmínek: 1.

cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahující 3 roky, 2. rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života rodinného příslušníka občana EU.

27. Z § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak plyne, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
28. V projednávaném případě není sporu o tom, že první podmínka (odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahujícího tři roky) byla splněna, neboť žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2019 pravomocně odsouzen k nepodmíněnému výkonu trestu odnětí svobody v délce 6 let (následně potvrzeno usnesením Vrchního soudu v Olomouci). Sporné je však posouzení přiměřenosti rozhodnutí o ukončení žalobcova přechodného pobytu s ohledem na jeho osobní a rodinný život.
29. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 citovaného ustanovení státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
30. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, které ve své judikatuře stanovil Evropský soud pro lidská práva (dále „ESLP“), a je zde proto prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelovu rodinnou situaci (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99; rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99). Jednotlivá kritéria je nutné posoudit ve vzájemné

souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Současně je však nutno uvést, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).

31. Přestože byla výše uvedená kritéria vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, soud je po patřičné úpravě považuje za aplikovatelná i na rozhodnutí o skončení povolení k pobytu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 2 Azs 305/2017 – 33, nebo ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49).
32. V dané věci je tedy potřeba identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“ Přiměřenost zásahu do života cizince je dále nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o ukončení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30). Současně je nutné konstatovat, že přímým důsledkem ukončení žalobcova povolení k přechodnému pobytu není nucený návrat do domovského státu. Do práva na respektování rodinného a soukromého života může fakticky (fatálně) zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne (srov. nálezný sp. zn. Pl. ÚS 32/11 ze dne 24. 4. 2012, dostupný z www.nalus.usoud.cz).
33. Správní orgány ve svých rozhodnutích zohlednily, že žalobce má v České republice dceru a družku. Připustily, že rozhodnutí bude mít významné dopady do jeho rodinného života. Tento zásah však poměřily s veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku a uzavřely, že s ohledem na charakter trestné činnosti (příprava vraždy dvou osob) lze v daném případě zásah do rodinného života žalobce považovat za přiměřený. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje.
34. Pokud jde o charakter trestné činnosti, žalobce byl pravomocně odsouzen za přípravu zločinu vraždy dvou osob. Tento trestný čin patří mezi nejzávažnější trestné činy. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) výše popsaného jednání žalobce je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného příslušnými ustanoveními trestního zákoníku – jím je ochrana (nedotknutelnost) lidského života. Uvádí-li žalobce, že jeho jednání bylo pouze

„zkratkovitě“, resp. že se jednalo o „evidentní výstřelek z jinak normálního života“, soud odkazuje na bod 15 odůvodnění trestního rozsudku č. j. 40 T 1/2019-837, z něhož vyplývá, že obžalovaný vraždu plánoval a na svém záměru setrval, přesto, že mu ji svědek opakovaně rozmlouval. Podle odsuzujícího rozsudku tedy *jednal „s rozmyslem, tedy cíleně, záměrně a plánovitě.“* I pokud by se žalobce v budoucnu jednání s trestněprávními důsledky vyvaroval, je nutné konstatovat, že význam žalobcova jednání nebyl zanedbatelný, o čemž svědčí odsuzující rozsudek a uložený trest.

35. Co se týče zásahu do ekonomického života, správní orgán konstatoval, že žalobce není zapsán v obchodním rejstříku, pouze je zmíněn jako zúčastněná osoba u živnostenského oprávnění Jany E. V době odsouzení nebyl zaměstnán, dříve se v tuzemsku živil jako masér; poslední zaměstnavatel s ním rozvázal pracovní poměr z důvodu nespolehlivosti. Na základě výše popsanych skutečností soud souhlasí se správními orgány, že nepřiměřenost rozhodnutí nelze shledat ani v ekonomické rovině. Přestože bylo ve správním řízení doloženo, že po propuštění z výkonu trestu může být žalobce zaměstnán u společnosti MIKAcar, stěžejní je, že před vzetím do vazby nevykonával žádnou ekonomickou činnost, která by byla úzce vázána právě na Českou republiku. Výkon masérské činnosti lze jistě realizovat i v zemi původu, jak ostatně žalobce činil před svým příchodem do České republiky.
36. Ohledně délky pobytu bylo ve správním řízení prokázáno, že žalobce na území ČR pobývá od roku 2010, kdy se oženil s českou přítelkyní a získal přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU; hned následující rok však bylo manželství rozvedeno. Správní orgán I. stupně tedy vycházel z toho, že žalobce v tuzemsku pobývá 10 let, nicméně přihlédl rovněž k tomu, že dobu, po kterou žalobce pobývá ve vazbě nebo výkonu trestu, nelze zohledňovat ve prospěch cizince, neboť v této době si cizinec nevytváří vazby k zemi pobytu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, č. j. 7 A 324/2011-48). Uzavřel proto, že žalobce na území není natolik dlouho, aby délka pobytu v ČR představovala nepřiměřený důsledek rozhodnutí. S tím se soud ztotožňuje. Nepřiměřenost zrušení trvalého pobytu tak nepůsobí ani délka žalobcova pobytu na území ČR.
37. Rodinný život žalobce poměřovaly správní orgány s důvody, pro které se vede řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Argumentuje-li žalobce, že v jeho věci nešlo o dlouhotrvající trestnou činnost, ale o jednorázové „selhání“, což jeho jednání odlišuje od trestního jednání ve věci č. j. 2 Azs 147/2016-30, soud uvádí, že každý případ je nutno posuzovat jednotlivě, s přihlédnutím ke všem jeho specifickým. Přestože správní orgány shledaly, že zásah do žalobcova rodinného života není zanedbatelný, neboť jeho vazby na dceru a družku jsou reálné, nepominuly, že tyto vazby jsou oslabené z důvodu žalobcova odsouzení k trestu odnětí svobody, neboť je uvězněn po většinu života své dcery. V úvahu byla vzata rovněž skutečnost, že kromě vztahu s družkou udržoval žalobce poměr i s jinými ženami, což vážnost vztahu s družkou a dcerou do jisté míry oslabovalo. Odkazy žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, byly podle soudu v daném případě přílehlavé.
38. O okolnostech rodinného života žalobce tak správní orgány podle soudu uvážily nezaujatě, vzaly v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Správní orgány pouto mezi žalobcem a jeho dcerou a družkou považovaly za skutečné. Vyhodnotily, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude negativně zasaženo, avšak tento zásah shledaly přiměřeným. Žalobce

v průběhu správního řízení, v podané žalobě ani při ústním jednání netvrdil, že by jeho rodinný, případně soukromý život s družkou a dcerou nebylo možné realizovat v jeho zemi původu, resp. prostřednictvím jeho krátkodobých návštěv v České republice, jak uváděla žalovaná na straně 9 rozhodnutí. Přestože by takový způsob soužití znamenal zásadní životní změnu, není realizace společného rodinného života v Egyptské arabské republice vyloučena. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, prostřednictvím pravidelných návštěv žalobce v tuzemsku, případně prostřednictvím návštěv družky a dcery v Egyptě (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31). Soud vnímá, že přestože by daný způsob rodinného soužití jistě znamenal podstatný a v řadě ohledů neblahý zásah do stávajících poměrů, je takový zásah únosný a přiměřený závažnosti trestního jednání, za něž byl žalobce pravomocně odsouzen (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101). Je přitom nutné vnímat, že prostřednictvím krátkodobých návštěv nedojde k tak vysoké intenzitě ohrožení veřejného zájmu, jako by tomu bylo v případě ponechání stávajícího pobytového oprávnění. Argumentace žalobce vznesená při jednání o vzájemné rozpornosti závěrů žalované tak není přiléhavá.

39. Ohledně věku nebo zdravotního stavu žalobce nic konkrétního neuváděl, proto správní orgány tyto faktory nemusely výslovně ve svých rozhodnutích zvažovat.
40. Ke zprávám vězeňské služby obstaraným v průběhu správního řízení lze poznamenat, že skutečnost, že se žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody chová řádně, je smyslem uloženého trestu odnětí svobody. Ten má vést k nápravě odsouzeného. Tuto skutečnost proto v řízení o ukončení přechodného pobytu nelze hodnotit ve prospěch žalobce (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59). I z tohoto důvodu nebylo nutné doplňovat dokazování aktuálním hodnocením odsouzeného předloženým při ústním jednání.
41. Žalobce v podané žalobě dále uváděl, že jeho chování nepředstavuje aktuální ohrožení některého ze zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Podle předmětného ustanovení *„opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“* Soud nesdílí argumentaci žalobce, že jeho jednání již nepředstavuje aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce dosud vykonává trest, který mu byl uložen v trestním řízení. Nelze tak mít za to, že by již byl napraven a že by již aktuálně nehrozilo ohrožení veřejného pořádku. Takový závěr by bylo možné, s přihlédnutím k druhu trestněprávního jednání, učinit až s delším časovým odstupem, nikoliv po necelých dvou letech ode dne odsouzení za přípravu vraždy dvou osob. Nerozhodné jsou v tomto ohledu závěry znaleckého posudku ohledně žalobcovy osobnosti pořízené v trestním řízení, proto jím soud dokazování neprováděl. Z uvedeného důvodu považoval na nadbytečný rovněž návrh na výslech znalkyně PhDr. B. N. M.
42. Nepřípadná je rovněž argumentace žalobce, že v trestním řízení mu s ohledem na rodinné vazby nebyl uložen trest zákazu pobytu. Podle soudu tato skutečnost nebrání správním

orgánům rozhodnout o ukončení přechodného pobytu žalobce, neboť předmět řízení dle § 87f zákona o pobytu cizinců je jiný než předmět řízení trestního a správní orgány v něm nejsou vázány závěry trestních soudů (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37).

43. Uvádí-li žalobce, že jeho jednání bylo způsobeno tím, že byl do své bývalé přítelkyně „bezhlavě“ zamilován, což se stává všem lidem, lze k tomu uvést pouze to, že ani tato pohnutka nemůže být omluvou pro jednání žalobce, které ohrozilo veřejný pořádek České republiky a mělo dopady v rovině trestněprávní.
44. Soud s ohledem na závažnost trestné činnosti, které se žalobce na území České republiky dopustil, uzavírá, že žádný z důvodů uváděných žalobcem není natolik podstatný, aby převážil zájem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu a odůvodnil tak přehodnocení závěrů žalované ohledně ukončení povolení k přechodnému pobytu. Soud proto shledává zásah do rodinného a soukromého života žalobce přiměřeným a se závěry správních orgánů obou stupňů se ztotožnil.
45. Lze pouze dodat, že žalobce si měl a mohl být při přípravě závažného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou jeho trestná činnost ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu.
46. Námitka nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce tak není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu